

На врата-та—царскы ключарь Обрень по-
срѣщя Святослава.

Святославъ ся искачи горѣ, и влѣзе въ тра-
пезаринѣ-тѣ.

— О, азъ ви побрѣкахъ веселѣ-тѣ, каза
той, като видѣ, че свѣщи-тѣ още горѣтъ на
трапези-тѣ, кои-то бѣхѣ наредены по край
стѣны-тѣ. А той-зи єдинъ за сичкы ся є упиль,
рече той, и посочи комиса, кой-то ся бѣше про-
стрѣль като снопъ на земѣ-тѣ.

Боляре-тѣ обиколихѣ комиса со страхъ, а
Святославъ отиде къмъ златны-тѣ врата на
прѣстолнѣ-тѣ палатѣ. Обрень отметнѣ чрѣ-
венѣ-тѣ завѣсѣ.

— Що є тѣва? попыта Святославъ, мрѣ-
тѣвъ или живѣ царѣ сѣди на прѣстол-атѣ со
своѣ-тѣ царицѣ.

— Това є излѣпенѣ ликъ на царя Петра и
на дѣщерѣ му, отговори Обрень.

— На дѣщерѣ му? рече Святославъ, и при-
стѣпи по-близо до восчанѣ-тѣ ликовы на царя
Петра и на Райнѣ, кои-то бѣхѣ прѣмѣнены
въ царско облѣкло.

Млѣчишкомъ ся взираше Святославъ въ
образ-атѣ Райнинѣ, и като че чыкаше да си